

Лінда
Ла Планта

A woman with blonde hair styled in waves, wearing a dark sequined dress, is holding a handgun. She is looking directly at the camera with a serious expression. The background is a dark, textured blue.

ВДОВИ
ПОМСТА

Lynda
La Plante

WIDOWS'

REVENGE

A NOVEL

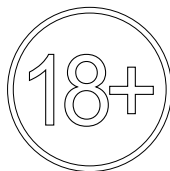
Лінда
Ла Планта

ВДОВИ

ПОМСТА

РОМАН

УДК 821.111
Л12

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Немайнові права автора застережено

Друкується в Україні за сприяння
“The Van Lear Agency” і “Bonnier Books UK”

Уперше видано англійською за назвою «WIDOWS’ REVENGE»
видавництвом *Bonnier Zaffre, London*

Перекладено за виданням:
La Plante L. *Widows’ Revenge : A Novel* / Lynda La Plante. —
London : Zaffre, 2019. — 384 р.

Переклад з англійської *Наталії Третьякової*

Дизайнер обкладинки *Аліна Белякова*

ISBN 978-617-12-7500-3 (PDF)
ISBN 978-617-12-7114-2
ISBN 978-1-78576-828-6 (англ.)

© La Plante Global Limited, 2019
© Depositphotos.com / vladimir-gappov@yandex.ru, обкладинка, 2020
© Hemiro Ltd, видання українською мовою, 2020
© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад і художнє оформлення, 2020

— У попередній частині —

Після невдалої спроби пограбування інкасаторського фургона та жахливого вибуху три обвуглені тіла були ідентифіковані як Джо Піреллі, Террі Міллер і Гаррі Роулінс.

Доллі Роулінс, удова Гаррі, геть спустошена. Вона двадцять років надихатися не могла на свого чоловіка. Він був славнозвісним і шанованим злочинцем, і після його смерті вона залишається неспроможною впоратись із життям без нього.

Потім Доллі знаходить ретельно обмислені плани чоловіка щодо пограбування ще одного інкасаторського фургона. З іншими вдовами — Ширлі та Ліндою — у них мало спільного, окрім їхнього горя, але вона переконує жінок приєднатися до неї, тож вони починають готуватися до пограбування, запланованого Гаррі.

Спершу інші вдови думають, що Доллі несповна розуму. Але обіцяні гроші змушують їх повірити, що вони готові втілити той план. Доллі розуміє: щоб їм усе вдалося, потрібна четверта людина — водій, який допоможе вшитися з місця злочину.

Серед планів Гаррі Доллі знаходить адресу Джиммі Нанна й вирішує навідатися до нього. У його пошарпаній квартирі вона зустрічає Труді Нанн — матір маленької дитини. Доллі прагнула народити дитину від Гаррі, але в неї сталася низка трагічних викиднів, через які вона дуже страждала. Труді юна, знервована — і шокована Доллі розуміє, що її чоловік Гаррі досі живий. І на свій жах вона усвідомлює, що Гаррі є батьком дитини Труді.

Ця жахлива зрада розпалює рішучість Доллі й далі дотримуватися плану. Тепер це стає помстою. Белла О'Рейлі

приєднується до них як водій для втечі, і четверо жінок успішно здійснюють небезпечне пограбування.

Після цього нальоту Доллі ховає більшу частину грошей у роздягальні школи при монастирі, розділивши решту на суми, достатні, щоб кожна з дівчат змогла втекти до Ріо. Доллі перехитрила Гаррі Роулінса, який не може повірити, що його віддана, любляча дружина показала себе рівною йому, якщо не більш майстерною злочинницею, ніж він сам.

На початку книжки *«Вдови. Помста»* жінки живуть розкішним життям у Ріо, чекаючи на слушний час, щоб забрати свої гроші.

Але їм страшно, що «мертвий» Гаррі Роулінс прийде по них.

— Розділ 1 —

Белла порадила містера Джерроу як одного з найкращих у Лондоні пластичних хірургів, тож Доллі записалася до нього на прийом. Вона була трохи ошелешена, побачивши в приймальні ще п'ятьох жінок, які теж чекали на зустріч з ним, — це нагадувало конвеєрну стрічку. Але їй подобалося потайки зиркати над своїм глянсовим журналом, намагаючись зрозуміти, навіщо тут кожна з пацієнок. Іноді це було очевидно: ніс варто вкоротити на кілька сантиметрів, слід би позбутися мішків під очима. Але їй було справді цікаво, як тут опинилися дві жінки, що сиділи в кутку. Навіщо морочитись із пластикою носа, якщо твоє обличчя повністю приховане за чорним *нікабом*¹? «Принаймні їхні чоловіки бачать обличчя, коли вони знімають нікаб», — міркувала вона.

Чоловік. Щоразу, згадуючи це слово, Доллі відчувала, як щось стискається внизу живота. Давненько вже вона так не називала свого «чоловіка»...

— Місіс Роулінс?

Обличчя секретарки, що розмовляла з легким французьким акцентом, вочевидь, ніколи не потребувало жодної пластики.

— Містер Джерроу готовий вас прийняти.

Кабінет був так само бездоганний, як і приймальня, від світло-зеленого килима й ефектного стола до ідеально допасованого антикварного, з плетеним сидінням крісла для пацієнтів, оздобленого різьбленими візерунками. Сам містер

¹ Нікаб — мусульманський жіночий головний убір, що закриває все обличчя, крім очей. (*Тут і далі прим пер.*)

Джерроу мав дуже гарний вигляд, але він здавався занадто охайним; можливо, з його власним обличчям теж попрацювали? Він був дуже тихий, говорив заспокійливим голосом.

— Я хочу підтяжку обличчя, — просто сказала Доллі.

— Розумію, — відповів він. — Повну підтяжку, місіс Роулінс? Доллі кивнула.

Він устав із-за стола й підійшов до неї. Узяв її за голову, розглядаючи очі та шию, і дотик його рук до обличчя здавався прохолодним.

— Під час цієї операції, — пояснював він своїм заспокійливим голосом, — шви будуть накладені за вухами. Лінія росту волосся залишиться такою, як зараз. Ми накладемо шов отут... — він показав біля очниці, — і тут, — вона відчула його легкий, мов пір'інка, дотик під правим оком.

Лікар повернувся за стіл і взявся гортати її картку, розглядаючи фотографії, зроблені раніше того ж дня — спереду, справа, зліва, — зиркаючи на Доллі, а потім знову на світліни.

Нарешті закрив картку.

— Ви овдовіли шість місяців тому?

Доллі кивнула. Вона вже надавала цю інформацію.

— І ви не маєте родичів, сім'ї?

Доллі похитала головою. Це вона також йому вже розповідала.

Містер Джерроу постукав по столу тоненьким загостреним золотим олівцем.

— Ви розумієте... — Він примовк. — Ви розумієте, що жодна пластика не допоможе зовсім уникнути старіння?

Доллі кивнула. Це теж уже обговорювалося.

— Але ж ви зможете зробити мій вигляд молодшим, хіба ні, містере Джерроу?

Він підвів очі й усміхнувся їй відкрито й лагідно.

— Ви були заміжною протягом двадцяти п'яти років?

Доллі підтвердила:

— Так.

— Либонь, утрата була... дуже великою.

— Так, — відповіла Доллі. — Була.

Він злегка кашлянув і знову розгорнув її картку.

— Ви кохали свого чоловіка, місіс Роулінс? — Він гортав сторінки.

Це запитання заскочило її зненацька.

— Чому ви мене запитуєте про це? — мовила вона. А потім дуже тихо, тремтливо додала: — Я його кохала.

Вона ледве впізнала власний голос.

Містер Джерроу підвів очі й злегка схилив голову.

— Даруйте?

— Я його кохала.

Він кивнув. Його світло-блакитні очі, здавалося, дивляться просто крізь неї.

— То його смерть, либонь, стала для вас дуже великою втратою.

Доллі відчувала, як повітря виходить з її тіла.

— Так, — мовила вона. — Так, так. Це була дуже велика втрата для мене.

Гаррі Роулінс ступив з терміналу в залите сонцем Ріо. Промені світла відбивалися від його дзеркальних сонцезахисних окулярів, і він відчував, як піт ззаду стікає по шиї під зім'ятий лляний костюм. Він перекинув свою невелику сумку з однієї руки в другу й пробіг очима по рядах припаркованих автомобілів.

Джиммі Глазьєр відчував незвичну важкість внизу живота. Ось він, Гаррі Роулінс, що постав із мертвих. Пухке, блискуче від поту обличчя Джиммі осяяла усмішка, він махнув рукою й побачив, що Роулінс дивиться на нього. Джиммі, маневруючи між припаркованими машинами, підійшов до Гаррі. Він почувався мов дитина: емоції переповнювали його, і він тільки й зміг вимовити:

— Радий тебе бачити, Гаррі. Ласкаво прошу до Ріо.

Джиммі завжди захоплювався Гаррі Роулінсом. Той був сіллю землі, видатним чоловіком — і хоча він лише раз працював на Роулінса, проте двічі звертався до нього по допомогу, і той не відмовив йому. Отримавши телеграму, Джиммі відчув, що це його нагода віддячити. Коли вони рушили до автомобіля Джиммі — пошарпаного старого «б'юїка», який він купив, щойно приїхавши до Ріо, — Роулінс був на диво мовчазний. Він обійшов автомобіль не з того боку, і Джиммі довелося весело підказати: «Та ні, Гаррі, сюди!» — перш ніж той нервово відкрив пасажирські дверцята. Потім він незграбно взяв сумку Роулінса — ніяковіючи, ніби той був страшенно почесним гостем, — і запитав, чи є ще багаж.

Роулінс похитав головою.

— Ні, тільки ця одна сумка.

Джиммі обережно поставив її в багажник і застрибнув на водійське місце. У салоні автівки було спекотно, мов у лазні, Роулінс одразу ж опустив вікно, і Джиммі зробив те саме, а потім сперся рукою на спинку сидіння й глянув на Гаррі.

— Почувши ті новини, я просто не міг у них повірити, — сказав він, хитаючи головою. — Ти втратив гарну команду, добрячих хлопців, Гаррі. Боже, я думав, що тебе не стало разом з ними!

Роулінс різко обірвав його:

— Ми можемо вже звідси забратися, Джиммі? З мене піт ллється, мов з кабана.

Кондиціонер не працював, і коли автомобіль влився в транспортний потік, вітер, що вривався у відчинені вікна, охолоджував кепсько. Джиммі не міг прочитати виразу на обличчі Роулінса за його дзеркальними окулярами, але, незважаючи на пекуче сонце, був щасливий. Він віз у своїй машині видатного чоловіка, містера Роулінса, що приїхав пожити в нього вдома, у Ріо.

Вони спустилися схилом від Сан-Паулу й попрямували до центру міста, минаючи витончені вілли з тінистими

терасами та басейнами, напівприховані за важкими ого-рожами, пальмами й чагарниками. Джиммі пригальмував біля світло-рожевої вілли з міцними на вигляд сталевими воротами, щоб пропустити через дорогу облізлого собаку, і рушив далі.

* * *

Уздовж під'їзної дороги до рожевої вілли вишикувалися пишні пальми. Вона проминула гараж і звернула за ріг будинку, де навколо басейну стояли п'ять шезлонгів з парасольками. Тиха музика «Тіхуана Брасс» долинала з невеликого транзистора біля одного з шезлонгів, на якому простяглася жінка, обмашена олією для засмаги.

Лінда Піреллі.

Вона взяла радіо, покрутила ручку налаштування, щоб знайти іншу станцію, але натрапила лише на гамір голосів мовою, якої не розуміла. Тож крутила ручку, доки знову не заграла «Тіхуана Брасс», а тоді пожбурила радіо до басейну, де воно якусь мить побулькало, перш ніж піти на дно.

Згори, з балкона над басейном, Ширлі гукнула:

— Ліндо! Можеш підійти на хвилинку? Я все бачила!

І пішла назад до спальні. Обидва ліжка були вкриті охайно складеними стосами одягу, підготованими, щоб напакувати відкриті валізи. Ширлі була нафарбована, з бездоганно вкляденим волоссям, у шовковій сорочці, трусиках і панчохах з поясом, у туфлях на височенних підборах. Вона взялася ретельно й методично заповнювати валізи.

Лінда увірвалася в спальню.

— Чого ти хочеш? — Вона оглянула шухляди. — О, ти нишпорили в моїх речах!

— Я не нишпорили у твоїх речах, — відповіла Ширлі. — Я лише хочу повернути ту синю сорочку, яку ти вчора позичила. Куди ти її поділа?

Лінда підійшла до комода, порилася в безладній купі одягу й дістала зім'яту сорочку.

— Ось, забирай!

Ширлі поглянула з огидою.

— Забудь, можеш залишити собі!

Лінда беркицнула на ліжку й похмуро спостерігала, як Ширлі далі складає красиво позгортаний, хрумтливий, новісінський одяг.

— Тобі вистачить тих довбаних валіз? — пирхнула вона.

— Так, вони гарненькі, правда ж? — з усмішкою відповіла Ширлі. — Бачиш, усі зі штучної шкіри, під крокодилову.

Лінда підняла одну.

— Ох, вона важить цілу тонну, а ти туди ще навіть довбані клінекси¹ не поклала. Скільки вони коштують?

Ширлі зиркнула на годинник — цифри, здавалося, розпливалися. Слід їй було купити інший, «Картъ».

— Ми з Беллою розминемося. Треба йти.

— То як будеш добиратися до аеропорту?

Ширлі повернулася до своїх валіз.

— Я викликала таксі. Але Белла сказала, що приїде сюди провести мене.

— Так, а ще вона обіцяє, що навчить мене плавати! — Лінда впала назад на ліжку.

— Ліндо, киш звідси! — гаркнула на неї Ширлі. — Іди сядь отам!

Набурмосившись, Лінда пішла до стільця й закинула ноги на край туалетного столика.

Ширлі обернулася.

— До речі, там бачок знову переповнився. Коли ти вже щось зробиш із тими грошима? Белла купила діаманти. Чому б тобі теж не купити діаманти? Я маю на увазі... я свої гроші обміняла на долари. Що сказала Доллі? Розміняти готівку якомога швидше. Ті гроші можна відстежити, Ліндо!

Лінда нахмурилася.

¹ «Клінекс» — бренд виробів з паперу: косметичні серветки, туалетний папір, паперові рушники, підгузки тощо.